

Chiếc Áo Kỷ Niệm

Tiểu Băng

<http://www.vnnews.net/truyen/15.html>

Ngoài trời từng giọt mưa rơi lấp lánh nhẹ rớt xuống mặt đường, va chạm vào những chiếc lá khô nằm ngổn ngang phủ đầy trên con đường nho nhỏ , thành một điệu nhạc ưu buồn để làm con người đắm chìm trong sầu muộn .

Ngồi bên song cửa sổ , lòng Hoài Bão khác hẳn với cảnh vật chung quanh , những kỷ niệm đầy thơ mộng của lứa tuổi học trò như đang trở dậy trong Anh

- o O o -

Vào một ngày lập đông gió lạnh lạnh thổi về qua khu phố nhỏ ... Hoài Bão cười trên lưng một chiếc xe đạp củ kỹ , vai mang nặng chiếc cặp da đầy áp những vở . Mắt hướng nhìn về đám trẻ đang nô đùa trong một cái sân rộng lớn , Bão không để ý đến những gì ở phía trước , Anh chỉ kịp nghe tiếng người con gái hét hoảng la lên :- Ê êCoi chừng

Những quyển vở ngổn ngang rơi rớt trên mặt đường đầy bụi còn chiếc xe đạp thì văng qua một bên, cô bé bị té ngổn bịch trên mặt đất tay cô vừa xoa xoa cái chân , miệng thì xuýt xoa , đôi mắt tròn xoe liếc nhìn Hoài Bão :

- Ui dza Con mắt để đâu mất tiêu rồi , đi đường không để ý gì hết , chắt lỗ để quên đôi mắt ở trường rồi quá .

Bão ngồi xuống phụ giúp cô gái lượm lên những quyển vở và anh phủi những bụi đường xuống dùm cô :

- Xin lỗi nha cô bé , anh không có cố ý đụng cô bé đâu , thành thật xin lỗi .

Không ngờ câu xin lỗi của Bão càng làm cho cô gái giận hơn , đôi má hồng hồng lên dưới bầu trời hoang nắng :

- Hmmm Ai cho gọi người ta là cô bé hã ??? Là em của người sao mà xưng là Anh ???Bão thì thầm cười và nhìn cô gái trước mặt

- Trời, cái mặt nhỏ xíu như vậy mà không cho gọi là cô bé , lại cũng không cho xưng bằng anh , chắt phải xưng bằng Cô Tiểu quá .

Hoài Bão nói rất khẽ, Anh đâu ngờ cô bé quá thính tai đã nghe rõ những gì anh đã nói - Nói gì vậy ??? Ddã không cho gọi thì không cho gọi, mặt nhỏ xíu thì kệ người ta , mắc gì mà phải nói vậy ???

- Cái cô bé này ng` ta đã xin lỗi rồi sao mà vẫn làm dzử như thế kia, được rồi cô bé nói kệ thì tôi kệ vậy .

Cái táng ngang bướng của Bão lại trở lên . Anh dựng chiếc xe đạp củ kỹ và chạy một nước về nhà không thèm quay đầu lại nhìn cô bé ấy . Ngoài xa xa vọng lại tiếng cô bé :

- Người chi thấy ghét , nhớ đừng cho thấy mặt lại à .

Hoài Bão về đến nhà anh mới thấy mình hơi bậy . Hình như chiếc áo dài của cô bé đã bị rách bởi chiếc xe đạp cà tòn của anh , vậy mà anh không để ý hỏi thăm coi cô bé có bị gì không .

- Thôi mai một nếu có cơ hội gặp cô bé thì xin lỗi, và đền áo mới cho cô bé vậy . Anh thầm nghĩ .

- o O o -

- Gió Phong , sao hôm nay trông mày mệt mỏi vậy ??? Chết hôm qua đi cuốn sập nhà người ta nên hôm nay uể oải quá , còn đi học trễ nữa . Tuấn, thằng bạn thân nhất của Bảo lên tiếng hỏi khi thấy Bảo từ xa đi lại .

- Dừng hỏi nha , còn nữa đừng có chọc tao à . Hôm qua tao xui quá trời bị đụng xe , nhưng sao lạ quá mày ? Hôm qua sau khi bị đụng xe tao lái thật ngon lành về đến nhà , như sáng sớm hôm nay chiếc xe của tao nó lại bị ngum củ tỏi rồi , làm cả sáng hôm nay tao phải lội bộ muốn chếc hai cái chân của tao ... hmhhh cái chân giả hành tội cái chân thật . Bảo mệt nhọc ngồi xuống cái băng đá .

- Anh 2

- Cô em gái của tôi hôm nay đi đâu đây ? Không có lớp sao mà ở đây vậy ? Tuấn quay lại nhìn người con gái đứng ở sau lưng anh .

Cô gái mỉm cười thật xinh và lắc lắc cái đầu nói :)

- Cô giáo lớp văn hôm nay nghỉ dạy đó , cả lớp được ra ngoài chơi, anh coi có sướng không hĩ ???

Tuấn đánh yêu cô em một cái trên vai :

- Rõ là ham chơi mà . Ế Bảo, đây là Quỳnh Hương cô em gái tiểu thư đài các của nhà tao đó , năm nay là năm thứ nhất của Cô Bé ở trường đại học này , còn tụi mình thì sẽ phải chào chào cái trường này . Còn đây là anh chàng Hoài Gió Phong , bạn chiến đấu của anh trong suốt mấy năm qua .

- Gió Phong ??? Tên gì lạ vậy ?? Quỳnh Hương la lên

- Cái thằng khỉ , mày ở đó mà đổi tên tao đi nha .

Bảo bây giờ mới ngược mặt lên nhìn Quỳnh Hương .

- Trời Cả hai đồng la lên

- Hai đứa làm gì vậy ??? Tuấn ngạc nhiên hỏi

- Không có gì Quỳnh Hương và Bảo lại đồng lên tiếng .

Tuấn gật gật cái đầu , Anh mỉm cười nhìn hai người nói :

- Hai đứa ngộ quá ta , hôm nay ăn nhầm cái gì sao lại nói một lượt vậy kìa , coi bộ hai đứa có duyên sao đó , tâm đầu ý hợp ghê nơi . Nói thật đi hai đứa quen biết nhau từ lâu rồi hã ???

- Cái thằng này , hôm nay mày cũng ăn nhầm gì đó , sao lại chọc tao hoài vậy ?? Cô Tiểu này tao đâu có quen bao giờ rứa .

Quỳnh Hương gòe ngoáy liếc nhìn Bảo :

- Hồng dám đâu Anh 2 , cô bé này hôm qua bị Gió Phong cuốn cho té trầy cả mình mẩy đã vậy còn bị ba mẹ la cho một trận , chết cũng nhờ Gió Phong quen từ kiếp trước này đó .

- Tôi đã xin lỗi rồi mà Cô Tiểu . Bảo ngập ngừng nói .

Tuấn lại la lên :

- Em nói sao , hôm qua người cho em đo đường là hấn ta sao ????? Tui nói thật đúng mà , cô cậu có duyên từ kiếp trước , 1 người hôm nay bị mất cái chân đi , 1 người hôm qua thì chiếc áo dài mới may bị te tua tơi tả .

- Hmmmm, Anh 2 còn chọc nữa sao , khi khổng khi không bị hư cái áo , rồi lại bị la , còn được cái tên mới nữa chứ "Cô Tiểu" . Không thèm nói chuyện với anh nữa , mắt công ở đó chọc ng` ta hoài . Em đi vô lớp học cho xong à .

Nói chưa dứt câu Quỳnh Hương đã bỏ đi vào lớp học không chờ cho Tuấn và Bảo nói câu nào .

- Ê cậu Gió Phong kia , nhà người làm cái gì mà để cho cô Tiểu Thư nhà ta giận vậy ? Tuấn trêu chọc .

- Ddừng có phá nữa mà Anh 2 , hôm qua lỡ đụng phải bây giờ gieo vào đầu cô bé ấy một vết đen thùi lùì , cái tên Gió Phong này chắt vô sổ bìa đen của cô bé quá . Ddiệu này tao trốn luôn không dám gặp cô bé nữa .

- Em rể tai lương , mày đã nhận tao là anh 2 rồi đó nha , mà làm gì mày phải trốn chứ . Cô bé giận là cô bé thương đó mà lị Thôi làm em tui đi , tui sẽ giúp cho cho khỏi cần phải trốn . Tuấn lại trêu Bảo .

- Mày mà còn chọc tao nữa là trở mặt đó nha . Thôi đi vào lớp mau lên kéo trễ bây giờ .

- Hahahaha ... Cậu Bảo mắc cỡ kìa ta ơi , lần đầu tiên trong đời nhìn thấy mày mặt đỏ như trái gấc đó nha . Thôi đi thì đi chứ ở đây chắt lát nữa tao cười đau bụng đến chết quá .

Bảo giờ tay đánh Tuấn một cái thật mạnh trên vai .

- Ui da .. cái thằng này . Thôi không dám giỡn nữa .

Tuấn xuýt xoa nắm tay Bảo lòi đi vô lớp .

Tiếng trống trường vang dậy liên hồi như hòa theo tiếng lòng , tiếng nhịp đập của tim , tiếng bước chân của Bảo , từng nhịp từng nhịp .

- o O o -

- Tuấn , mày kéo tao đi đâu đây hả ??? Bảo vừa thở vừa đi nhanh để theo kịp bước chân của Tuấn .

- Thì đi vô coi thi ca hát , hôm nay trường mình tổ chức thi ca hát mày không nhớ sao ?? Tuấn vừa lòi Bảo vừa nói .

Hai người đi vô hội trường và đi thẳng tới dàn nhạc thì đột nhiên Tuấn đẩy Bảo ngồi xuống 1 cái ghế đang để trống .

- Mày làm gì vậy Tuấn ? Bảo ngơ ngác hỏi .

Tuấn giờ tay cầm lấy cây đàn guitar để kế bên đưa cho Bảo :

- Ddây này, lát nữa mày đàn thế cho tao nha .

Bảo la lên :

- Cây đàn này của tao cho mày mượn mà , nhưng sao mày lại không chịu đàn ? nhưng mà nếu tao đàn cho mày thì làm sao được chứ , tao chưa có dọt đó nha .

Tuấn mỉm cười :

- Ấy dza thì cứ đàn dùm tui đi anh 2 ạ . Hôm nay cái tay của tao nó bị đau quá trời luôn , tao biết mày đàn hay lắm đừng ở đó mà từ chối tao nha . Oh bài hát mang tên là "Hồi Người Tình", khi mày nghe đến tên bài hát thì chuẩn bị đàn là được . Tao biết bài này mày rất rành vì bản ruột mà có phải không ?

- Ê nhưng ai hát vậy ???

- Ddã bảo đừng có hỏi , sao mày cứ hỏi hoài rứa , chỉ cần lát nữa mày sẽ được biết ai hát . Thôi tao đi xuống ghế dưới ngồi .

Nói vừa dứt câu , Tuấn đã bỏ đi xuống dãy ghế phía sau không để cho Bảo từ chối .
- "hmmm cái thằng khỉ tự nhiên thần bí quá" Bảo thì thầm

.....

Mấy tiếng đồng hồ trôi qua , đã hơn phân nửa sinh viên lên thi sau không thấy giới thiệu bài hát mà Bảo phải đàn dùm cho Tuấn .

Trái tim Bảo bắt đầu đập liên hồi khi nghe Cô Oanh , người giới thiệu chương trình lên tiếng :

- Bài hát kế tiếp được mang tên "Hỡi Người Tình" cho cô sinh viên năm thứ nhất của trường chúng ta sẽ hát . Đó là cô Quỳnh Hương , xin các bạn hãy lắng nghe .

Ngước mắt nhìn lên sân khấu nhỏ , Hoài Bảo thấy cô bé từ từ bước ra sân khấu . Mái tóc bồng được phủ xuống đôi bờ vai thon nhỏ , Quỳnh Hương nhẹ nhàng bước đi trong tà áo dài màu tím xinh xinh , trông cô như một búp bê được trưng bày trong cái tủ thủy tinh xinh xắn . Bảo không ngờ Quỳnh Hương hôm nay lại đẹp và thùy my hơn những lần trước anh gặp .

- Bạn có phải đàn cho Q.H. hay không , sao lại không đàn đi ??? Có tiếng nói kể bên đánh thức Bảo .

Tiếng nhạc bắt đầu trỗi lên , Quỳnh Hương bắt đầu cất cao giọng hát :

Trời vẫn cứ mưa mãi cho lòng em nào nề Chờ anh trong đêm nay mi em đắm lệ rơi

.....

Tiếng hát dịu dàng vút cao thánh thót hòa theo tiếng nhạc như giọng ca oanh vàng líu lo đã làm say đắm lòng Bảo . Anh không ngờ được Q.H. lại hát hay như những ca sĩ điêu luyện khác .

Bản nhạc vừa dứt thì bao nhiêu tiếng la , tiếng hò hét của các chàng sinh viên trỗi lên như sấm dậy :

- Hay quá , thật hay quá , Quỳnh Hương , Quỳnh Hương .

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt ... Bảo nghe rõ tiếng của Tuấn phía sau lưng anh :

- Quỳnh Hương , Quỳnh Hương Quỳnh Hương .

- Xin các bạn im lặng , Oanh muốn nói đến 1 người đã đàn cho cô Quỳnh Hương trong bản nhạc "Hỡi Người Tình" , với chiếc đàn guitar của anh đã làm cho chúng ta ngây ngất , không ai xa lạ đó là anh Hoài Bảo, người hội trưởng sinh viên của trường mình . Chúng ta không ngờ có phải không ???

- Phải ... Tiếng hò hét vang dậy cả hội trường .

Bây giờ Quỳnh mới thật sự biết được người đàn cho cô không phải là Tuấn mà lại là Chàng Gió Phong , người đã làm cho cô giận và ghét . Cô cuối đầu chào khán giả và ban giám khảo, nhưng đôi mắt khẽ liếc nhìn về phía ban nhạc thì thấy bóng dáng của Hoài Bảo dần dần khuất sau hậu trường . Lòng Q.H. như có cái gì lưu luyến , vương vấn làm sao .

Sau cuộc thi , Quỳnh Hương không ngờ được cô đã đậu hạng nhất trong cuộc tuyển chọn giọng ca hay của trường . Nước mắt trào tuôn trong nỗi vui mừng , lòng cô như thầm cảm ơn 1 người Tay cầm những bó bông xinh xắn , QH ngạc nhiên bởi 1 một quà được bọc kín bằng những tờ giấy hoa màu hồng trông rất đẹp mắt , nhưng lại không có đề tên .

- Quỳnh Hương, chúc mừng em nha .

Quỳnh Hương quay đầu lại nhìn thì ra Tuấn , Anh đang mỉm cười ngó cô .

- Anh 2, em mừng quá à . Oh đúng rồi , em có chuyện muốn hỏi anh đó , sao anh không chịu nhường cho em mà lại giao cho người khác vậy ???

Tuấn chỉ cười và đưa tay kéo cô em đi .

- Sao anh không chịu nói ???

- Thì đi về nhà đã rồi anh nói cho em nghe sau mà .

- Thôi cũng được , à món quà này có phải là của anh ? Quỳnh Hương giờ gói quà lên cho Tuấn xem .

Tuấn lắc đầu .

- Em cứ mở ra xem thử coi quà gì .

Q.H. trao những bó bông trên tay cho Tuấn cầm hộ , cô khẽ mở gói quà thần bí .

Q.H. chợt reo lên :

- Wow đẹp quá , anh 2 coi nè , cái áo dài bằng lụa trắng có thêu cánh hoa lan màu tím thật xinh ghê vậy đó , em định may cái áo khác để đi học ai ngờ bây giờ lại có rồi . À mà không được , có thêu hoa rồi đâu thể nào bạn đi học được ... em cũng phải đi may cái khác ... tiếc thật .

Tuấn lại mỉm cười nhìn cô .

- Hmm anh 2 cười gì vậy ??? Sao suốt đêm nay thấy anh cười nhiều lắm à nha . Anh biết quà này của ai sao ???

- Dĩ nhiên anh biết , anh bảo đảm với em là cái anh chàng kia đi may đó, hẳn ta hỏi anh rằng em thường may áo dài chỗ nào , để hẳn đi may cho 1 người bạn . Vì áo của em bạn được may thật khéo .

- Nhưng hẳn là ai ???

Tuấn lắc đầu :

- Thì để tự hẳn nói với em đi . Anh không muốn phá đi cái vẻ thần bí này , em cứ suy nghĩ ra có lẽ em sẽ biết đó .

- Anh 2 này , là ai nói mau lên đi ? Quỳnh Hương giận dữ .

Tuấn thấy em gái mình bắt đầu giận , trong bụng định chọc thêm nhưng lại sợ cô bé khóc nên đành phải chịu .

- Được rồi, được rồi cô bé ạ , là cái anh chàng họ nhà Gió đó mà .

- Có thật không vậy ??? ... nhưng làm sao anh ta biết mà mang theo quà để tặng em ???

- Thì anh thấy , trong lúc còn đang thi thì cậu ta đạp xe về nhà lấy quà cho em coi bộ anh ta si tình em rồi đó nha ...

Đôi má của Quỳnh Hương bắt đầu đỏ ửng lên , cô mắc cỡ nói :

- Anh này nói bậy .. về đến nhà rồi kìa ...

Tiếng gió vi vu của trời về đêm hoà theo những tiếng côn trùng chung quanh đang thì thầm như muốn nói với Quỳnh Hương "Có Phải Trái Tim Cô Đã Xao Động Vì Ai ?"

.....

Lòng lâng lâng tràn ngập những hình ảnh của cái anh chàng Gió Phong , Q.H. khẽ đẩy cửa bước vào nhà

- o O o -

Dưới hàng cây rợp đầy bóng mát , từng cơn gió nhẹ thổi qua làm cho Hoài Bão như muốn say ngủ , Anh uể oải xếp quyển vở lại và bỏ vào chiếc cặp da . Mắt nhắm nghiền hồi nào anh không hay không biết , hồn như mơ màng nghe tiếng gọi của ai :

- Anh Bão , anh Bãotrời ơi giữa trưa như vậy mà nằm ngũ hay thiệt , thức dậy đi anh Gió Phong ơi

Vừa nghe hai tiếng Gió Phong của giọng nói quen thuộc , Bão mở to đôi mắt nhìn . Trái tim anh bắt đầu đập nhanh hơn bao giờ hết khi nhìn thấy Quỳnh Hương đang trở mặt nhìn anh mỉm cười .

Bão mắc cỡ đến đỏ mặt đi , vì đâu có bao giờ ngũ gục trước mặt con gái . "xấu hổ thật " anh thì thầm .

- Cô Tiểu tìm tôi có chuyện sao ??? Bão gượng cười .

Quỳnh Hương gật đầu nói :

- Vâng , em tìm anh trước là cảm ơn anh mấy hôm trước đã đàn giúp cho em và tặng quà cho em , sau là ...

Nói đến đây tự nhiên cô im lặng như có gì khó nói .

- Không có gì đâu , tôi chỉ làm chuyện gì mình nên làm thôi . Lúc trước tôi làm rách cái áo mới của cô nên phải đền . À cô bạn có vừa không ?

- Dĩ nhiên là vừa rồi , anh kêu cô thợ lấy kích thước của em ra mà đo thì làm sao không vừa cho được chứ . À, ngày mai là ngày trường nghỉ học cũng là ngày sinh nhật của em . Em có kêu anh Tuấn mời anh nhưng anh không chịu nói nên em gặp anh để mời anh đến nhà dự sinh nhật chung vui cùng em .

- Oh cái đó thì Tuấn đã nói rồi , cảm ơn em nha . Mai anh sẽ tới .

- Thôi em đi về nha , mai gặp

Quỳnh Hương gật đầu chào Bão , cô khẽ bước chân đi với nụ cười xinh xắn trên môi ... Còn Bão thì ngồi im như pho tượng đá , anh không biết lòng mình sao lạ lùng như thế này , cơn gió mát dịu lại thổi qua nhưng giờ đây đầu óc anh đã tỉnh táo hơn bao giờ hết , anh dõi mắt nhìn theo bước chân Quỳnh Hương khuất dần sau hàng cây to lớn .

- o O o -

Hoài Bão bước vào nhà Tuấn , thì đã nghe tiếng nhạc tiếng cười nói nhộn nhịp xôn xao . Anh dáo dác tìm kiếm Tuấn thì có một bàn tay đập mạnh trên vai :

- Ê , sao tới trễ vậy ?

- Ui dza đau , cái thằng Tuấn này coi chừng bị đập à . Bão quây qua liếc nhìn Tuấn

...

Tuấn với đôi mắt tinh ranh ngắm ngía Bão từ đầu cho đến chân :

- Wow, hôm nay sao có người đẹp trai quá ta , ngày quan trọng của người ta có phải không chàng Tiểu hahaha

- hmmm cái gì là chàng Tiểu đừng giỡn đó nha , coi chừng hôm nay tao cho mày ăn đòn nặng à . Bão mỉm cười

- Anh 2 , bạn anh gọi kìa . Ủa Anh Bão mới tới hả ???

- Ê , ở đây nói chuyện đi nha , Tao đi có chút chuyện . Nói xong Tuấn bỏ Bão đứng 1 mình nơi đó .

Bão nhìn về phía trước , trước mặt anh là một cô thiếu nữ thướt tha trong chiếc áo dài lụa màu trắng có thêu hoa lan màu tím xinh xinh trong như một nàng tiên giáng thế .

Bão chợt lên tiếng :

- Quỳnh Hương , Em hôm nay xinh đẹp quá .

Quỳnh Hương làm ra vẻ giận dữ :

- Oh ! Ý anh muốn nói là lúc trước em xấu xí có phải không ???

Bão đính chính :

- Ddâu có , Ý anh muốn nói là hôm nay em đẹp hơn hẳn đó mà ..

Tiếng hát ngọt ngào của nữ ca sĩ Thanh Hà trong bài hát "Hỡi Người Tình" được trỗi lên, lời dịu dàng trầm bổng , Hoài Bão tưởng chừng như Quỳnh Hương đang say sưa hát trên sân khấu ngày nào .

- Quỳnh Hương , Anh có thể mời em ra nhảy với anh bản nhạc này không ?

Q.H. khẽ gật đầu .

Nhịp nhàng bước chân giữa điệu nhạc êm dịu , Hoài Bão tưởng mình như lạc vào cõi mơ bên cạnh Q.H. ... Mùi hương dịu dàng của mái tóc nhung huyền như bao vây hai người lại . Bão thì thầm bên tai Hương :

- Quỳnh Hương , em thật dễ thương , và ngây thơ như một loài hoa lan tím nhỏ bé . Anh thật sự muốn nói với em rằng anh đã thương em rồi từ lâu từ lâu lắm em có biết hay không ? Hỡi Cô Tiểu của lòng anh .

Quỳnh Hương khẽ ngả đầu vào vai Bão , cô gái vừa tròn lúá tuổi đôi mươi , mộng mơ hôm nay lại bắt đầu biết được sự rung động của trái tim . Cô ngây ngất chìm vào trong hạnh phúc .

- Có thật như vậy không anh ???

- Những gì anh đã nói tất cả đều là sự thật . Cái hôm mà anh làm cho chiếc áo màu trắng tinh nguyên của em bị rách thì tâm hồn của anh đã quyện vào tà áo ấy , vương vấn quyến luyến nhớ nhung cho đến khi biết được em là em gái của Tuấn thì anh lại càng thương mến hơn, nhưng khi em giận dỗi và ghét anh thì anh cảm thấy như bầu trời sập đổ dưới chân .

- Anh Bão , em cũng không biết tại sao lòng mình tự nhiên biến đổi sau khi nhận được chiếc áo hoa màu tím do anh tặng . Chính nó đã làm vương vấn hồn em .. cũng như anh , có lẽ hình bóng anh đã in đậm trong tâm trí em nên sự giận hờn kia càng khắc ghi thêm trong lòng bóng hình anh.

Bão đưa tay ra dấu cho Quỳnh Hương im lặng :

- Em hãy nghe kìa , ngoài kia từng cơn gió thổi , từng tiếng nhạc dịu êm , tiếng lòng anh và của em quyện vào nhau như muôn vàng lời yêu thương triu mến . Một Trận Gió Phong đã cuốn cuộc đời cô Bé Tiểu dễ thương theo dòng đời của Gió .

Quỳnh Hương chỉ mỉm cười , cô thả hồn theo tiếng nhạc , theo lời nói của người yêu, lòng cô lâng lâng niềm hạnh phúc .

- Anh Bão , anh làm gì mà nhìn trời mưa , lại ngồi cười một mình vậy ???

Bão quay lại nhìn vợ , khẽ đưa tay kéo vợ vào trong lòng anh thì thầm :

- Cô Tiểu của Chàng Gió ơi , trông em vẫn dễ thương như ngày nào chúng ta mới gặp mặt .

Quỳnh Hương giơ tay ngắt chồng :

- Cái anh này , đám cưới đã bao nhiêu năm mà còn giỡn như cái anh chàng Gió Phong lúc trước . Anh đang suy nghĩ gì đó ??

Bão lắc đầu cười :

- Dâu có suy nghĩ gì đâu . Oh ! Anh suy nghĩ không biết tại sao em lại chịu làm vợ một anh chàng họ Gió đã cuốn rách chiếc áo dài mới của em và làm cho em giận dữ biết bao đêm .

- Anh này , chiếc áo rách đã thay vào chiếc áo lụa hoa lan tím xinh xinh đượm tình của anh chàng gió thì làm sao em không chịu làm cô vợ để theo chàng Gió phiêu bạt khắp đó đây chứ....

Bão ôm chặt Quỳnh Hương vào trong lòng .

- Chỉ câu nói ấy đã khiến cho anh thương em và càng yêu em hơn bao giờ hết .

Ngoài trời vẫn còn mưa , từng giọt rơi tí tách quyện vào nhau đọng đưa bên song như những chuỗi ngọc trắng long lanh như cuộc tình trong trắng của Chàng Gió Với Cô Tiểu . Chiếc áo lụa trinh nguyên vẫn đượm màu tím học trò ngây thơ của một loài hoa Lan xinh đẹptheo gót thời gian vẫn tồn tại trong trái tim của Bão và Hương .